

Sygn. akt II C 486/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Okołodowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2021 roku w Łodzi

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwoty:

a. 2.916,51 złotych (dwa tysiące dziewięćset szesnaście 51/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 października 2019 roku do dnia zapłaty;

b. 1.067 złote (tysiąc sześćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zwraca powodowi ze Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 233,62 złotych (dwieście trzydzieści trzy 62/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki (poz. 500065341271 , uiszczona w dniu 29/09/2020);

4. zwraca pozwanemu ze Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 233,62 złotych (dwieście trzydzieści trzy 62/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki (poz. 500065444493, uiszczona w dniu 01/10/2020).

Sygnatura akt II C 486/20

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25 lutego 2020 roku powód P. P., reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.596,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu oraz kwoty 430,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 października 2019 roku do dnia zapłaty tytułem poniesionych wydatków związanych z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Powód zażądał nadto zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 25 maja 2018 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki L. (...) o nr rej. (...), który posiadał ważną umowę ubezpieczenia autocasco zawartą

z pozwanym. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany oszacował wartość pojazdu na 25.570 zł, zakwalifikował szkodę jaką całkowitą i wypłacił na rzecz powoda kwotę 2.789 zł. Z uwagi na zaniżenie, w ocenie powoda, wartości pojazdu powód zlecił sporządzenie niezależnej kalkulacji przez rzeczoznawcę, która wykazała, że z uwagi na rzeczywistą wartość pojazdu nie zachodzi przypadek wystąpienia szkody całkowitej. Wobec tego, w ocenie powoda należne mu odszkodowanie zaniżono o kwotę 3.596,06 zł. Koszt wykonania prywatnej ekspertyzy wyniósł 430,50 zł.

(pozew k. 4-7, pełnomocnictwo k. 8)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przyjął odpowiedzialność za szkodę w pojeździe marki L. (...) o nr rej. (...) i dokonał wypłaty należnego odszkodowania na rzecz poszkodowanego w kwocie 2.789 zł. Wyliczenia odszkodowania pozwany dokonał na podstawie umowy autocasco i mających do niej zastosowanie Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych (...) ustalonych uchwałą Zarządu (...) SA nr (...) z dnia 14 września 2017 roku. Pozwany wskazał także, że oszacował odszkodowanie prawidłowo, zgodnie z warunkami umowy. Z ostrożności procesowej na wypadek ustalenia w toku procesu wystąpienia w pojeździe szkody częściowej, wskazał, że jej wysokość powinna być ustalona również w oparciu o warunki OWU.

(odpowiedź na pozew k. 31-32, pełnomocnictwo k. 33)

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały na swoich stanowiskach procesowych.

(protokół rozprawy z dnia 21 lipca 2021 roku k. 107)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. P. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia autocasco związaną z ruchem pojazdu marki L. (...) o nr rej. (...) rok produkcji 2007 stanowiącego jego własność.

(okoliczność bezsporna, a nadto: dokument polisy nr (...) k. 15-16)

W dniu 25 maja 2018 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ będący przedmiotem niniejszego postępowania pojazd marki L. (...) o nr rej. (...).

(okoliczność bezsporna)

Zgodnie z dokumentem polisy powód miał zawartą umowę ubezpieczenia AC dotyczącą przedmiotowego pojazdu w wariantcie optymalnym od wszystkich ryzyk. Wartość pojazdu w polisie ustalono na 25.570 zł brutto z wariantem pomniejszenia sumy ubezpieczenia o każde wypłacone odszkodowanie.

Stosownie do § 3 ogólnych warunków ubezpieczenia (stanowiących integralną część umowy - dalej: OWU) suma gwarancyjna oznaczona była w umowie ubezpieczenia (...) i stanowiła określoną w OWU kwotę będącą górną granicą odpowiedzialności (...) za jeden wypadek ubezpieczeniowy, który zaszedł w okresie ubezpieczenia, bez względu na liczbę poszkodowanych, ustalana odrębnie dla szkód na osobie i w mieniu. Natomiast suma ubezpieczenia w umowie ubezpieczeniu (...) autocasco była górną granicą odpowiedzialności (...) na wszystkie wypadki ubezpieczeniowe, które zaszły w okresie ubezpieczenia. Szkada całkowita, zgodnie z definicją z OWU, w przypadku umowy (...) była uszkodzeniem pojazdu w takim zakresie, że koszty jego naprawy ustalone według zasad określonych w § 18 ust. 2 przekraczały 70% wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania. Wartość pojazdu była ustalana na podstawie aktualnych cen pojazdu danej marki, modelu i typu, z uwzględnieniem jego pochodzenia, roku produkcji, daty pierwszej rejestracji, wyposażenia, przebiegu, ilości właścicieli, wcześniejszych napraw, stanu technicznego i

charakteru eksploatacji; w przypadku braku notowań rynkowych danego pojazdu wartość pojazdu ustana była metodą wyceny indywidualnej.

Stosownie do § 13 OWU określona w umowie AC suma ubezpieczenia powinna odpowiadać wartości pojazdu w kwocie brutto. W § 15 OWU ustalono, że odszkodowanie nie mogło być wyższe niż suma ubezpieczenia. W przypadku szkody częściowej zgodnie z § 15 ust. 5 (...) sporządzało lub zlecało sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy lub protokołu szkody, w którym uwzględniane były uszkodzenia pojazdu wynikające z wypadku ubezpieczeniowego. Koszty naprawy pojazdu ustalane były w oparciu o ceny usług i części zamiennych stosowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu ustalenia odszkodowania. Zgodnie z § 17 OWU koszty naprawy pojazdu w wariantcie optymalnym były ustalane na podstawie cen części oryginalnych, pomniejszonych w zależności od okresu eksploatacji pojazdu powyżej 8 lat o 60% lub cen części alternatywnych. Jeżeli w systemach A., E. lub Dat dostępne były części oryginalne i alternatywne lub części alternatywne pochodzące od różnych producentów, wysokość odszkodowania (...) ustalało uwzględniając części o najniższej cenie, przy czym w przypadku części oryginalnych w wariantcie optymalnym uwzględniało się cenę pomniejszoną o 60%. Wysokość odszkodowania ustalana była z uwzględnieniem powyższych zasad oraz sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę oraz w oparciu o zasady zawarte w systemie A., E. lub DAT, z zastosowaniem: norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę ustalonej przez (...) w wariantcie optymalnym w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę na terenie miejsca naprawy pojazdu, cen części zamiennych ustalonych stosownie do OWU, cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT. (...) ustalało odszkodowanie pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów, które weryfikowało pod kątem zgodności z zasadami określonymi w OWU.

W przypadku szkody całkowitej, zgodnie z § 18 OWU, w celu ustalenia czy ma ona miejsce, wartość pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania porównywało się do kosztów naprawy pojazdu ustalonych według następujących zasad: koszty naprawy ustalało się na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez (...) według zasad zawartych w systemie A., E. lub DAT z zastosowaniem norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu, stawki za roboczogodzinę naprawy ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług autoryzowanych stacji obsługi pojazdów działających na terenie miejsca zamieszkania ubezpieczonego, cen części zamiennych zawartych w systemie A., E. lub DAT ustalonych według warianttu serwisowego, cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemach A., E. lub DAT. Tak ustalone koszty naprawy nie stanowiły podstawy do ustalenia wysokości odszkodowania. W razie powstania szkody całkowitej wysokość odszkodowania ustalało się w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu w dniu ustalenia odszkodowania pomniejszonej o wartość rynkową pozostałości.

(ogólne warunki ubezpieczenia k. 88-105v.)

Wartość rynkową samochodu marki L (...) o nr rej. (...) w dniu szkody, w stanie nieuszkodzonym, w oparciu o program InfoExpert (oparty na instrukcji określania wartości pojazdów opracowanej przez rzeczoznawców Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego z siedzibą w W.) i wykorzystaniu dokumentów z akt sprawy oszacowano na 29.900 zł brutto. W wycenie uwzględniono dane identyfikacyjne i rejestracyjne, przebieg 205476 km niższy od normatywnego dla tego typu pojazdów, wyposażenie stosowanie do informacji producenta.

Szacunkowy koszt naprawy wskazanego pojazdu z uszkodzeń, jakie postawiły w dniu 25 maja 2018 roku uwzględniający zakres zniszczeń i kwalifikacje elementów uszkodzonych wynikające z analiz dokumentacji zawartej w aktach sprawy – w tym konieczność wykonania wszystkich czynności technicznych – technologicznie niezbędnych do jego odbudowy (skutecznego usunięcia wszystkich uszkodzeń) według zasady przywrócenia stanu poprzedniego stosowanej w firmach naprawiających pojazdy powypadkowe, pozwalających udzielić gwarancji na wykonane prace, ustalony **w odniesieniu do § 18 ust. 2 OWU**, przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych z logo producenta pojazdu i średniej stawki za roboczogodzinę stosowanej na rynku lokalnym dla warsztatów (...) na poziomie 195 zł netto mógłby wynieść 19830,98 zł.

Szacunkowy koszt naprawy samochodu L. (...) o nr rej. (...) z uszkodzeń, jakie powstały na tym pojeździe w dniu 25 maja 2018 roku uwzględniający zakres uszkodzeń i kwalifikacje elementów uszkodzonych wynikające z analiz dokumentacji zawartej w aktach sprawy – w tym konieczność wykonania wszystkich czynności technicznych – technologicznie niezbędnych do jego odbudowy (skutecznego usunięcia wszystkich uszkodzeń) **w odniesieniu do § 17 ust. 1 pkt 2 OWU**, przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych z logo producenta pojazdu (z uwzględnieniem 60% potrącenia ich wartości), części alternatywnych i średniej stawki za roboczogodzinę stosowanej na rynku lokalnym dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych na poziomie 105,00 zł netto mógłby wynieść 5.275,01 zł.

Szacunkowa wartość rynkowa samochodu L. (...) nr rej. (...) ustalona według informacji zawartych w aktach sprawy na dzień 25 maja 2018 roku (przed szkodą) mogła wynieść netto 29.900 zł. Przyjmując tę wartość pojazdu, zgodnie z zapisami § 18 OWU oszacowany koszt naprawy samochodu nie przewyższa 70% jego wartości obliczonej na dzień powstania szkody, a w związku z tym nie zachodzi tzw. szkoda całkowita.

(opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej z załącznikami – k. 47-79)

Powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 28 maja 2018 roku. W dniu 6 czerwca 2018 roku pozwany poinformował powoda o szkodzie całkowitej szacując wartość pojazdu powoda na 20.200 zł brutto, a koszty naprawy na 15.213,57 zł brutto przy stawce za roboczogodzinę w wysokości 145 zł (netto). Decyzją z dnia 8 czerwca 2018 roku przyjął odpowiedzialność za szkodę i przekazał powodowi kwotę 2.789 zł.

(kosztorys k. 11-13, wycena pojazdu k. 20-22, decyzja z dnia 8 czerwca 2018 roku – akta szkody płyta CD k. 36)

Za sporządzenie prywatnej wyceny pojazdu powód zapłacił kwotę 430,50 zł.

(wycena k. 14-14v, faktura vat (...)/LD k. 19)

Pismem datowanym na dzień 17 września 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty odszkodowania wynikającej z kosztorysu naprawy (...) wraz z odsetkami do dnia wypłacenia odszkodowania oraz 430,50 zł tytułem sporządzenia prywatnej wyceny. Decyzją z dnia 25 września 2019 roku pozwany poinformował powoda o braku podstaw do zmiany stanowiska.

(wezwanie do zapłaty k. 23-24, decyzja k. 27-28)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej z zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego należy odnieść się do wartości dowodowej złożonej w niniejszej sprawie wraz z pozwem kalkulacji naprawy pojazdu. Dokumenty te sporządzone zostały na zlecenie poszkodowanego i oparte są jedynie na oświadczeniach zleceniodawcy. Nie budzi zatem wątpliwości, że ten środek dowodowy stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art. 245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Podkreślić należy, iż okoliczności faktyczne, dotyczące zdarzenia, w związku z którym powód wywodzi w niniejszej sprawie żądanie, były, co do zasady, bezsporne pomiędzy stronami i zostały ustalone w oparciu o powołane powyżej dowody z dokumentów. Strona pozwana nie kwestionowała bowiem samego faktu zaistnienia zdarzenia, powstania szkody ani swojej odpowiedzialności w stosunku do poszkodowanego z tytułu powstałej szkody.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie pomiędzy stronami istniał spór co zakresu uszkodzeń oraz wysokości należnego odszkodowania.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z § 2 pkt 1 wskazanego przepisu, świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z art. 384 § 1 k.c., ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z umową dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, a nie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. W przypadku dobrowolnego ubezpieczenia autocasco bardzo istotnego znaczenia nabierają ogólne warunki ubezpieczenia mające zastosowania do zawartej umowy ubezpieczenia. Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco stanowią integralną część umowy zawartej pomiędzy stronami i określają w sposób wyraźny zakres ubezpieczenia oraz sposób wyliczenia odszkodowania.

W niniejszej sprawie w definicjach pojęć użytych na potrzeby ogólnych warunków ubezpieczenia w § 3 pkt 58 i 59 pozwany wyraźnie wskazał, co kryje się za sformułowaniami „suma gwarancyjna” oraz „suma ubezpieczenia”. Ta pierwsza dotyczy zgodnie z § 3 pkt 85 OWU jedynie ubezpieczenia (...), co wykluczało możliwość zastosowania tego pojęcia na potrzeby ubezpieczenia (...). Z kolei suma ubezpieczenia jest zdefiniowana jako kwota stanowiąca górną granicę odpowiedzialności (...) na wszelkie wypadki ubezpieczeniowe, które zaszły w okresie ubezpieczenia. Stosownie do § 3 pkt 92 wartość pojazdu jest ustalana na podstawie aktualnych na dzień ustalenia tej wartości notowań rynkowych cen pojazdu danej marki, modelu i typu, z uwzględnieniem jego pochodzenia, roku produkcji, daty pierwszej rejestracji, wyposażenia, przebiegu, ilości właścicieli, wcześniejszych napraw, stanu technicznego i charakteru eksploatacji, czyli według notowań rynkowych, a w przypadku ich braku dot. danego pojazdu wartość pojazdu podlega ustaleniu metodą wyceny indywidualnej.

Powyższa analiza definicji umownych pozwala na konstatację, że wartość pojazdu nie stanowi równowartości sumy ubezpieczenia, czyli granic odpowiedzialności ubezpieczyciela, a zwłaszcza nie stanowi sumy gwarancyjnej, która w ogóle nie ma zastosowania do zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia. Wobec tego, nietrafne są wnioski pozwanego, jakoby jego odpowiedzialność z tytułu szkody w pojeździe była ograniczona do wyliczonej przez niego wartości pojazdu.

Sąd w oparciu o treść opinii biegłego z zakresy techniki samochodowej ustalił, że pozwana w znaczący sposób zaniżyła wartość pojazdu marki L. (...) o nr rej (...), ustalając ją na kwotę 20.200 zł. Biegły ustalił, że wartość pojazdu oszacowana z uwzględnieniem pkt 92 § 3 OWU w dniu zdarzenia lecz przed zaistnieniem szkody wynosiła w rzeczywistości 29.900 zł. Oczywiście jest przy tym, iż to pozwanego, jako profesjonalistę, obciążała powinność prawidłowej wyceny wartości pojazdu. Skoro wysokość składki ubezpieczeniowej zależała m.in. od sumy ubezpieczenia, rodzaju, marki i modelu pojazdu, okresu eksploatacji, miejsca zamieszkania, okresie ubezpieczenia itd. nie budzi wątpliwości, że suma ta, odpowiadająca w przypadku umowy AC wartości pojazdu w dniu zawarcia umowy, winna być ustalona w sposób rzetelny. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że zgodnie z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1170 ze zm.), zakład ubezpieczeń ustala wysokość składek ubezpieczeniowych po dokonaniu oceny ryzyka ubezpieczeniowego. Składkę ubezpieczeniową ustala się w wysokości, która zapewnia co najmniej wykonanie wszystkich zobowiązań z umów ubezpieczenia i pokrycie kosztów wykonywania działalności ubezpieczeniowej zakładu ubezpieczeń. Negatywnych skutków niestarannej czy powierzchownej oceny i zaniżenia wartości pojazdu zakład ubezpieczeń nie może przerzucać na ubezpieczonego. Skoro to ubezpieczyciel jako profesjonalista dokonuje wyceny pojazdu należącego do konsumenta, a następnie pobiera składkę od poczynionych w tym zakresie ustaleń, to on winien był w sposób obiektywny i rzetelny ustalić wartość ubezpieczonego pojazdu. Podkreślenia wymaga, że powód, będący konsumentem zawierającym w dobrej wierze umowę z profesjonalistą na rynku usług ubezpieczeniowych nie tylko

nie musi posiadać wiadomości specjalnych w zakresie wyceny pojazdów, lecz także uprawniony jest do oczekiwania, że wartość ubezpieczonego pojazdu zostanie ustalona w sposób obiektywny w oparciu o postanowienia umowne.

Zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków ubezpieczenia AC, jeżeli koszty naprawy ustalone według § 18 ust. 2 OWU przekraczają 70% wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym, to wówczas szkoda ustalana jest jako całkowita. W takim przypadku świadczenie odszkodowawcze obliczane jest według różnicy pomiędzy wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym a wartością pozostałości.

Przyjmując oszacowaną przez biegłego wartość pojazdu na dzień szkody, tj. 29.900 zł to zgodnie z § 18 ust. 2 OWU koszt naprawy (19.830,98 zł) nie przekracza 70% wartości pojazdu, a więc wysokość odszkodowania należało obliczyć zgodnie z zapisami § 17 ust. 1 pkt 2 OWU. W tym przypadku szacowany koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wyniósł 5.275,01 zł i taka kwota winna być przez pozwanego uiszczona powodowi tytułem należnego odszkodowania. Uwzględniając jednak rezultaty postępowania likwidacyjnego i wypłaconą powodowi w jego toku kwotę 2.789 zł, Sąd zasądził tytułem odszkodowania kwotę 2.486,01 zł.

W ocenie Sądu zasadne było także żądanie przez powoda zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy, której koszt wyniósł 430,50 zł, a z której powód skorzystał celem poddania kontroli decyzji ubezpieczyciela. Powód, nie posiadając fachowej wiedzy, miał prawo zasięgnąć opinii rzeczoznawcy, celem ustalenia, czy przyznane mu odszkodowanie zostało oszacowane prawidłowo przez stronę pozwaną korzystającą przy sporządzaniu wycen z wiedzy rzeczoznawców, mających wiedzę i doświadczenie w zakresie wykonywania takich wycen.

Wobec powyższego, Sąd orzekł jak w pkt 1a sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 i § 2 k.c. jak w punkcie 1a sentencji wyroku. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uniemożliwiających wyjaśnienie okoliczności lub wysokości odszkodowania oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c.

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 k.c. zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Stosownie natomiast do przepisu art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Powód zgłosił pozwanemu objęte niniejszym powództwem roszczenia pismem z dnia 17 września 2019 roku. Decyzją z dnia 25 września 2019 roku pozwany poinformował powoda o braku podstaw do zmiany stanowiska. Trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia upłynął w dniu 17 października 2019 roku. W konsekwencji odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 18 października 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. kierując się zasadą ich stosunkowego rozdzielenia. Wobec tego, że roszczenie powoda okazało się zasadne co do kwoty 2.916,51 zł, powód wygrał proces w 73%, a pozwany w 27%. Na koszty strony powodowej w łącznej wysokości 2083,38 zł złożyły się: kwota 900 zł tytułem kosztów wynagrodzenia adwokata, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 400 zł tytułem wpisu sądowego oraz 766,38 zł uiszczony na poczet zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Pozwany poniósł łączne koszty w kwocie 1.683,38 zł, na które złożyły się 900

zł wynagrodzenia radcy prawnego, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa oraz 766,38 zł zaliczki na poczet opinii biegłego. Koszty sądowe wyniosły łącznie 3766,76 zł. Stosownie do powyższego, powód powinien ponieść koszty procesu w wysokości 1017 zł (t.j. 3766,76 zł x 27%). W konsekwencji zasądzona powodowi od pozwanego w punkcie 1b sentencji wyroku kwota 1067 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu uwzględnia procent, w jakim powód wygrał sprawę i stanowi różnicę między kosztami mu należnymi a przez niego uiszczonymi.

Na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd zwrócił powodowi i pozwanemu kwoty po 233,62 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet opinii biegłego.